

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Лукіних Віталій Леонідович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) положення:

- частини другої статті 250 Кодексу України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 року № 8073–Х (далі – КУпАП, Кодекс), відповідно до якого *при провадженні у справах про адміністративні правопорушення, передбачені статтями 172⁴–172⁹, 172⁹⁻² цього Кодексу, участь прокурора у розгляді справи судом є обов'язковою* (суперечить пунктам 3, 4 частини другої статті 129 Конституції України);

- частини першої статті 251 КУпАП в частині того, що *доказами у справі про адміністративні правопорушення є дані протоколу про адміністративне правопорушення* (суперечить частинам першій, другій, третій статті 62 Конституції України);

- частини першої статті 281 КУпАП про те, що *при розгляді колегіальним органом справи про адміністративне правопорушення ведеться протокол* (суперечить пункту 6 частини другої статті 129 Конституції України);

- частини десятої статті 294 КУпАП, в частині того, що *постанова апеляційного суду є остаточною й оскарженню не підлягає* (суперечить частині другій статті 3, статі 8, частині першій статті 64, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України);

- Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень“ від 17 червня 2020 року № 720–ІХ (далі – Закон № 720) в цілому (суперечить частині п'ятій статті 94 Конституції України).

Автор клопотання не вказує, яке його конституційне право зазнало порушення внаслідок застосування судами України оспорюваних положень КУпАП та Закону № 720, а лише стверджує, що в силу суворості санкцій статті 124, частини першої статті 130 КУпАП його судова справа за своєю суттю є кримінальною, а призначене йому адміністративне покарання носить кримінальний характер, у зв'язку з чим відповідно до статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та статті 2 Протоколу до неї йому має бути гарантоване „право на перегляд судом вищої інстанції факту визнання його винним або винесеного йому вироку“.